

Nieuwsbrief Stichting Groningen-Jabalya

JABALYA

Van de redactie

Voor u ligt het drientwintigste nummer van de nieuwsbrief. Directe aanleiding is de benefietbijeenkomst die wij weer gaan organiseren op donderdag 23 december. Helaas is de situatie in de Gazastrook niet verbeterd dus is er nog steeds aanleiding om geld in te zamelen voor de bevolking van Gaza. Wij hopen dat u als sympathisant ook weer een steentje wilt bijdragen. Christine de Vos zal op die bijeenkomst ook verslag doen van een recent verblijf in de Palestijnse gebieden inclusief Gaza. We hebben ook een recent reisverslag van Benji de Levie die vijf dagen in Gaza was en zijn indrukken heeft opgeschreven en ook foto's heeft gemaakt. Verder schenken wij aandacht aan de tweede vredesvloot die in het voorjaar van 2011 naar Gaza zal varen en waar ook nederlandse activisten aan deelnemen wellicht met een eigen boot. En maken wij reclame voor de nieuwe brochure van het UCP overleven in de Gazastrook. Last but not least kunnen wij aankondigen dat het Groninger Forum in 2011 structureel aandacht gaat geven aan het conflict Israel/Palestina te beginnen met Homeland, een documentaire van George Sluizer. De redactie wenst u allen prettige feestdagen en een vreedig 2011.

Reisverslag van Benji de Levie

Impressies na vijf dagen Gaza

“Unheimisch” is misschien het beste woord; niet beangstigend, zeker niet, maar vervreemdend; niet onmenselijk, maar ontmenselijkt. Erez, de doorgang naar Gaza, is gebouwd om 15 tot 20 duizend mensen per dag door te laten. Palestijnen uit Gaza op weg naar werk in de Israëlische gebieden. 's Ochtends heen en vaak de zelfde avond weer terug. Gastarbeiders in eigen land. Maar nu niet meer. Al een paar jaar is de grens gesloten. Maar de gebouwen staan er, de infrastructuur is compleet; hightech, nauwelijks mensen te zien. Camera's, luidsprekers, lange gangen, ijzeren deuren.

Ik ben helemaal alleen als ik door de immense hal loop; de pijlen volgend. Gangen door om bij hekken aan te landen. Bespied door camera's maar toch moet je op knoppen drukken om verder te komen. Goed luisteren naar de metalen stem die instructies geeft. Goed letten op het groene lampje. Ik heb mijn instructies begrepen. Totdat ik op de muur stuit. De grens. Een stalen deur, een camera, een drukknop. Maar geen reacties. Twintig minuten lang. Dan krijg ik gezelschap; een Italiaan die voor een NGO werkt. Samen wachten we. Ineens korte, droge geluiden aan de andere kant. Geweer schoten. Vijf minuten stilte, dan weer hetzelfde geluid. Bouwstenen zoe-

kende Palestijnen tussen het puin, hoorde ik later, twee gewonden. Te onbelangrijk zelfs voor de lokale televisie. Eindelijk na driekwartier gaat de deur open en word ik bijkans besprongen door een Palestijn met een bagagekarretje. Ik ben de enige potentiële klant, dus waarom zou ik hem die paar shekel niet gunnen?

Vervreemdend

Door Erez naar Gaza is vervreemdend, de weg terug zo mogelijk nog meer. Ik was gewaarschuwd door Anja

Vervolg op pg. 2

Vervolg van pg. 1

Meulenbelt. Drie, vier honderd meter minstens door een traliegang, de deur in de muur en dan weer een enorme ruimte. Slechts één Palestijnse arbeider om je bagage te openen en op een transportband te leggen; en één om, twee glazen deuren verder, je te verwijzen naar je bodyscan cilinder: geen mens komt er verder aan te pas; een soort stofzuiger tast je lichaam af. Niemand anders? Jawel, hoog boven je achter glazen wanden staat een rij Israëliisch personeel met kijkers, monitoren, geweren; met handgebaren duiden ze de Palestijnse medewerker wat er moet gebeuren: wachten, hok in, terug, scannen, rechtsaf.....

Militairen lijken het, maar ik weet beter: het grootste deel van de Israëliische veiligheidsdiensten is geprivatiseerd. Oud militairen, officieren in de rang van majoor of hoger, vroeg gepensioneerd, hebben een groot voorrecht: zij mogen zonder vergunning in wapens handelen of een beveiligingsbedrijf beginnen. En dat doen ze massaal. Het verdient uitstekend en verlost het leger van een probleem waar "echte" militairen als Barak mee worstelden: hoe voorkom je dat het leger gevangen zit in politietaken?

Als ezels behandeld

Nogal wat Gazanen die ik later zal spreken leggen uit dat, als ze de kans krijgen, ze liever via Erez naar het buitenland gaan, dan via Rafah en Egypte. In eerste instantie schrik ik er van, maar het is eigenlijk logisch: Israël is de vijand, daar verwacht je niks goeds van en de hightech behandeling is zowel voorspelbaar als onpersoonlijk. Je kunt geweigerd worden, lang moeten wachten, maar zolang je niet naar het ziekenhuis moet, zolang je geen urgente behandeling moet ondergaan, is wachten geen extra straf. De Egyptische autoriteiten zouden je vriend moeten zijn, maar juist daar word je als ezels behandeld zegt vriend Arafat, als honden zegt een ander: soldaten moet je omkopen, opgepropt in bussen reis je door het transitgebied, slapen moet je op een stenen vloer. De Egyptische overheid kleineert Palestijnen waar zij maar kan.

"Welkom in Gaza", zegt de man bijna vierhonderd kooi-meters verder aan de andere kant van de

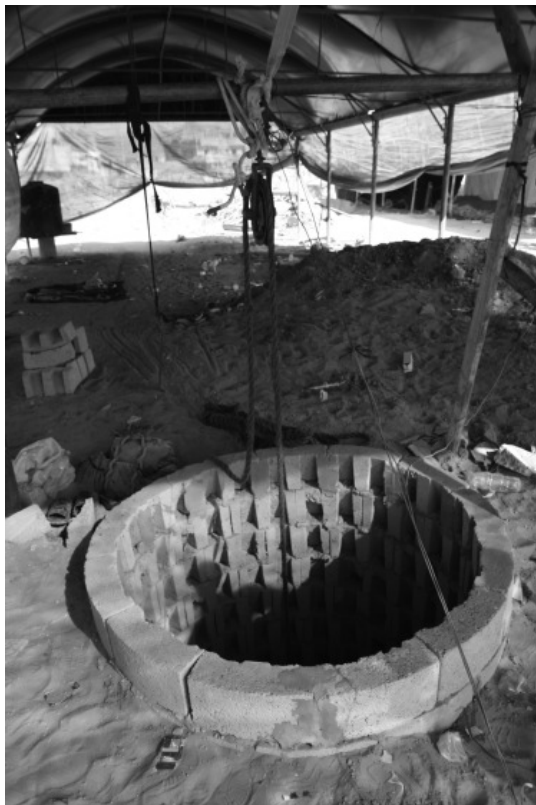

muur. En de wereld is ineens totaal anders. Een houten keet, twee vriendelijke mensen achter een laptop. Met één vinger worden mijn gegevens ingevoerd. De bus van het El Wafa Medical Rehabilitation Center staat al te wachten. Mét mijn contact dr Akram al-Satarri. Al jarenlang bekend van e-mail, telefoon en sms'jes, net zolang als onze Rotterdamse Stichting Palestina het hospitaal steunt. Met de bus die me naar het Commodore hotel brengt. Groot, aan zee, maar zonder zwembad en zonder zoet water uit de kraan: zwembad en waterzuivering zijn door de Israëli's weggebombardeerd. En met mij, die eerste nacht, als enige gast.

Overleven en hopen

Eindelijk na twee jaar proberen ben ik in Gaza. Met een hele rij opdrachten: onze projecten bij El Wafa nalopen; nieuwe medische projecten bekijken; naar Theatre Day Productions, waarvoor we op 16 september een benefiet concert organiseerden; naar Gaza Art Gallery en Unlimited Friends Association omdat we voor hen op 20 januari een literaire avond organiseren. Een dag meelopen met het medisch team van NCCR. Wellicht naar Jabalya omdat de mensen uit Groningen meer willen weten. Contacten leggen, impressie opdoen, mensen spreken. Nauwelijks vijf dagen heb ik ervoor.

Met de oorlogsbeelden van minder dan twee jaar geleden op mijn netvlies loop ik door Gaza stad. En ja, verwoeste gebouwen zijn er nog veel te veel, maar in snel tempo wordt er gesloopt en waar mogelijk herbouwd. Waar mogelijk, want bouw materiaal mag van Israël de grens niet over. Recycling,

dus, en mondjesmaat importeren door de tunnels bij Rafah, waar, bijna surrealistisch, een heuse “tunnelmarkt” bestaat met rijen koelkasten, kooktoestellen, gereedschappen, ijzerwaren en andere door de tunnels binnengebrachte spullen. En de mensen leven hun leven; proberen werk te vinden –als het even kan bij één van de vele hulporganisaties, de enige sector die kansen en zekerheden biedt. Studeren; lief hebben; flaneren op vrijdagavond en dan vrienden ontmoeten ; eten en drinken; overleven en hopen. Of naar de markt, met weinig maar peperdure verse producten. Waar Fatma’s man talloze opmerkingen naar zijn hoofd kreeg, toen hij een volle plastic tas tomaten kocht. Zo rijk? Schaarste omdat de grenzen gesloten zijn; en omdat de Israëlische kolonisten bij hun vertrek vaak onherstelbaar vernietigde akkers achter lieten.

Dat tekort wordt pas dagen later echt duidelijk: in Jenin, centrum van de vruchtbare Westoever, liggen alle denkbare vruchten en groentes torenhoog opgestapeld op de marktkramen.

Ontbijt aan het strand

Met facebook-vriendin Nesreen ga ik het café in, modern, zelfs een aantal vrouwen zonder hoofddoek; studenten veelal. De meesten met een laptop voor zich, iedereen met 1 of 2 mobiele telefoons. Maar met ouders vaak in vluchtelingenkampen. Ook dat is Gaza. Net zoveel Gaza als de coma-patiënten in het El Wafa. De één zonder armen; de ander met afgezette benen; in coma sinds de oorlog van eind 2008. Maar ook de voetballende jongens in de zijstraten die met duimen omhoog “Sneijder” roepen, “Van Bommel”, en, streling voor mijn Rotterdams hart, “Robin van Persie”, wiens vader, maar dat weten zij niet, vorig jaar een schilderij voor Gaza doneerde. En Abeer met haar vrouwenhuishouding –moeder, tante, zuster; want broers studeren in Egypte en vader is na Israëlische gevangenschap overleden- die me op vrijdagochtend meeneemt voor ontbijt met z’n vijven aan het strand; en met wie ik lange gesprekken heb over de politieke situatie en de toekomst.

Een dag in het El Wafa hospitaal drukt je op ellende, maar roept ook cynisme op: een wat afgebladderd bord vertelt dat het originele ziekenhuis is gebouwd met steun van USAid, een groot en nieuw dat de herbouw mede gefinancierd werd door USAid; daar tussenin weet je: het vernietigende Israëlische bombardement met.....US hulp! Een dag met het medische team van NCCR –dat financieel gesteund wordt door de Stichting Kifaya- drukt je met de neus stevig op armoede en ellende. Huisbezoeken aan families met gehandicapte kinderen. Samen met een arts, maatschappelijk werker en twee therapeuten. Vijf gezinnen in één ruimte. Huizen die met tentdoek en plastic worden dichtgehouden. Invalide kinderen; en oh zo deskundige en zorgzame hulpverleners. Belangrijkste taak: ouders –inderdaad, slechts moeders, tantes- leren hoe om te gaan met het kind; hoe het beet te houden, te masseren, te verzorgen en verplegen. Kinderen met aangeboren afwijkingen, oorlogs- en verkeers slachtoffertjes. Sarhan, pas kort als maatschappelijk werker aan het team verbonden, kan er nauwelijks tegen. “Kijk eens naar die armoede” wijst het me bleek, “dat gat in het dak als straks de regens komen; die ene gezamenlijke leefruimte”. Na opname in het ziekenhuis,

rest slechts terugkeer naar het eigen huis. Broertjes, zusjes, familie alom; en dol op de chocola die gemeenteraadslid Fouad El Hadj me meegaf.

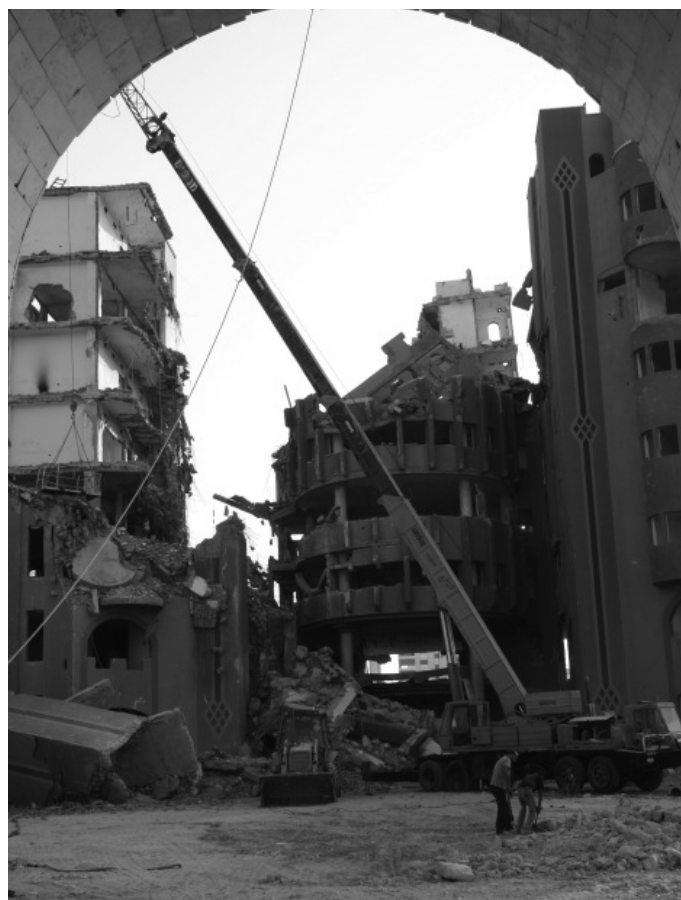
Open brief aan Obama

Relaxt lopen door Gaza stad, waar ooit Alexander de Grote twee keer doorheen trok; thee drinken met de oude handelaar die eens de grootste softdrink importeur van het Midden-Oosten was, maar nu letterlijk droog staat. Die twaalf dagen in Nederland was in de jaren tachtig en trots de dankbrief laat zien die Bavaria-directeur Swinkels als bevestiging van diens bezoek aan Gaza stuurde. En dan ineens gespannen: politie, leger en geheime diensten in en om het hotel: de Viva Palestina karavaan is gearriveerd –zonder George Galloway die in Egypte is tegengehouden, maar met zo'n driehonderd sympathisanten uit een tiental landen. De helft in mijn hotel, de rest in het aanpalende. Beide overigens in bezit van Hamas, zeggen ze. Mijn bezoekers moeten zich identificeren en hen wordt het hemd van het lijf gevraagd; ik word honderden meters van mijn hotel aangesproken en gesommeerd om terug te gaan. Tot twee keer toe. Mannen in slecht zittende zwarte pakken met zo'n rare bobbel onder het jasje. Gelukkig kent de manager me: ik ben niet van het konvooi; ik mag gewoon rondlopen. "Hamas probeert te voorkomen dat de konvooi-mensen met anderen in contact komen", zegt een kennis. "Integendeel", zegt dr Ahmed Yousef, die volgens zijn kaartje "deputy minister" is op het "Ministry of Foreign Affairs", dus feitelijk de buitenland adviseur van Ismail Haniyeh, als hij me twee dagen later ontvangt. "We willen voorkomen dat driehonderd man rond gaan zwerven, verdwalen, het volle programma in het honderd laten lopen. We voelen ons verantwoordelijk voor hun welzijn". Ahmed Yousef heeft zijn sporen verdiend als woordvoerder van Hamas in Europa. Begin juni, een paar dagen na de aanslag op de Freedom Flotilla stuurde hij een open brief aan president Obama; een open brief met een open hand. Zo toont hij zich ook tegenover mij. Als een onverbeterlijke optimist, als iemand die echt lijkt te geloven dat Obama het verschil kan maken. Zeker wetend ook dat Hamas en Fatah "binnenkort" hun verschillen zullen bijleggen. Met zijn House of Wisdom probeert hij bruggen te bouwen. Hij lijkt oprecht te geloven in zijn missie.

Geen dwang maar drang

Niks aan de hand dus? Neen, zeggen velen, onder druk van de Israëlische blokkade, onder invloed van conservatieve sponsors uit Saoedi-Arabië en de Golfstaten wordt de regering repressiever. "Steeds slechter" zegt de arts die in België studeerde stiekem in het Nederlands. Ook de opkomst van het Leger van de Islam –"Al Qaida in Gaza" hoor ik meerdere malen- drukt Hamas in conservatievere hoek. Moeilijk na te gaan wat de rol van het Leger is, al meent Israël die wel te kennen en te moeten bestrijden: drie, volgens het Israëlische leger, commandanten van de beweging werden alleen al in november vanuit de lucht met raketten vermoord. Maar het is ontegensprekelijk waar dat vooral op cultureel gebied de teugels worden aangehaald. Vrouwen zonder hoofddoek vormen op straat een kleine minderheid. Geen dwang, maar drang. "Ik zie het als een lelijk, verplicht uniform", zegt studente Fida als ik voor de tweede keer met haar en haar moeder ga eten, "zodra ik thuis kom, gooi ik hoofddoek af en jas uit". En de camera's bij de buitendeur van het al jaren succesvolle Theatre Day? "Daar houd je de Israëli's niet mee tegen", grap ik ongepast tegen artistiek directeur Jan Willems. Maar het is natuurlijk tegen politie en andere medewerkers van het bewind; als zij aan de poort staan, moet er als een haas ingegrepen worden op het toneel: of de jongens er af, of de meisjes, maar zeker niet gemengd spelen!

Niets vergeleken met bombardementen, bijna onbetekend naast de blokkade, onbeduidend ten opzichte van de armoede, vernietigingen, werkloosheid en uitzichtloosheid in Grote Gevangenis Gaza, maar toch.....

Tweede Vredesvloot naar Gaza

De Europese campagne 'End the siege on Gaza' en 'Free Gaza' organiseerden eind mei 2010 de 1e 'Vredesvloot' naar Gaza. In totaal vertrokken acht schepen, uit Ierland, Zweden, Turkije en Griekenland, met aan boord 500 passagiers, en 5000 ton aan medisch materiaal en apparatuur. Het doel was Gaza te bereiken. Dit doel is niet gehaald, omdat Israël dit met een gewelddadige actie verhinderde. Er vielen 9 doden en tientallen gewonden. Ondanks deze desastreuze gevolgen hebben de organisaties besloten te blijven varen naar Gaza om aandacht te blijven vragen voor het doel: middels niet-gewelddadige acties de blokkade van Gaza doorbreken en de internationale gemeenschap bewust maken van de gevolgen van de huidige blokkade. Het internationaal recht dient gehandhaafd te worden en mensen dienen de mogelijkheid te hebben zich te kunnen ontwikkelen en een menswaardig bestaan op te kunnen bouwen.

In het voorjaar van 2011 organiseren de Europese campagne 'End the siege on Gaza' en 'Free Gaza' in samenwerking met andere organisaties een 2e 'Vredesvloot' naar Gaza. De afgelopen maanden hebben samenwerkende organisaties uit Italië, Zwitserland, Frankrijk, Spanje, Canada, Noorwegen, België, de Verenigde Staten en andere landen zich aangesloten bij de Europese campagne. En het aantal deelnemende landen blijft groeien. Vanuit Nederland is ook het initiatief genomen een vloot met goederen –onder begeleiding van een Nederlandse delegatie bestaande uit politici, academici en activisten- te laten vertrekken. OP 27 november kwa-

**Nederlands initiatief om
de blokkade van Gaza
te DOORBREKEN**

men Palestina activisten bijeen in Utrecht om dit te bespreken. Besloten is dat een werkgroep een plan gaat maken in nauwe samenwerking met de Belgische organisaties. Dat plan zal op de volgende bijeenkomst op 8 januari besproken worden. Gedacht wordt aan een gezamenlijke boot maar of dat haalbaar is is zeer de vraag gezien de hoge kosten. In ieder geval zal er een tweede Vredesvloot uitvaren en zullen nederlandse activisten mee gaan wellicht met een eigen boot. Wie betrokken wil zijn bij dit initiatief kijk op www.nederland-gaza.nl of via nederland-gaza@hotmail.com

---

Nieuwe brochure Overleven in de Gazastrook

Het UCP heeft een nieuwe brochure gemaakt getiteld overleven in de Gazastrook. Ondanks de titel gaat het niet alleen over de actuele situatie maar behandelt het ook de recente geschiedenis met name de laatste tien jaar omdat zonder kennis van die periode de huidige situatie niet te begrijpen is.

Verder worden alle aspecten van de blokkade behandeld zoals internationaal recht, economie, de rol van nederland, en het toekomstperspectief. Ook worden enkele tegenargumenten behandeld.

Maar de brochure is niet alleen een abstract verhaal want er staan ook persoonlijke verhalen in van mensen wier leven ingrijpend is veranderd door de blokkade. Bijvoorbeeld Berlanti Azzam een studente die is opgepakt bij een checkpoint op de westbank en vervolgens werd gedeporteerd naar Gaza en nu niet kan afstuderen en ook is opgesloten in de gevangenis die Gaza heet. Of Imad a Natur, een 17 jarige jongen die van school is gegaan om in tunnels te werken niet omdat het zo leuk is maar omdat hij wel moet: zijn vader heeft suikerziekte en kan geen zwaar werk doen dus moet hij voor het gezin geld verdie-

nen. Citaat: "Ik weet hoe gevaarlijk het is om in de tunnels te werken maar toch doe ik het. Vaak horen we van iemand die beneden is omgekomen, soms zie we het voor onze ogen gebeuren. Als een raket vanuit Gaza op Israël wordt afgevuurd bombarderen ze voor straf de tunnels. Natuurlijk zijn we allemaal bang maar wat moeten we dan? Het is werken in de tunnels of bedelen op straat. Dit is het enige werk dat er is in de Gazastrook. Door de blokkade staat alles stil."

De brochure is te downloaden via de site <http://unitedcivilians.nl/nl/doc.phtml?p=Brochure+Over+leven+in+Gaza> of te bestellen via UCP, Postbus 8190, 3503 RD Utrecht

---

Help Jabalya de winter door!

De Stichting Groningen-Jabalya vraagt opnieuw aandacht voor de inzamelingsactie "Help Jabalya de winter door". Het ingezamelde geld gaat naar medische hulp aan de bevolking van Jabalya. Door de Israëlische blokkade is nog steeds geen wederopbouw mogelijk en leven nog veel mensen in tenten en kapotgeschoten huizen. En weer wordt het winter.

Jabalya is een stad in de Gazastrook, een dichtbevolkt en arm deel van het gebied dat behoorde bij de Palestijnse Autoriteit. Sinds juni 2007 is Hamas er de baas. Jabalya zelf kent overigens nog steeds een Fatah gekleurd gemeentebestuur. Gaza is twee maal zo groot als Texel en heeft 1,3 miljoen inwoners, waarvan er bijna 200.000 in Jabalya wonen. De gemeente Groningen heeft er de bouw van een jongerencentrum gefinancierd, omdat er nauwelijks voorzieningen voor jongeren zijn. Ook wilde Groningen daarmee een bijdrage leveren aan het in gang gezette vredesproces. Groningse delegaties hebben Jabalya bezocht en omgekeerd hebben delegaties uit Jabalya Groningen bezocht. De afgelopen jaren waren wederzijdse bezoeken echter onmogelijk omdat de Gazastrook, overigens al lang voor de oorlog van 2008/2009, bijna hermetisch is afgesloten van de buitenwereld.

Onder internationale druk na de moordpartij op het Turkse schip van de Gazavloot afgelopen juni, beloofde Israël de blokkade te verlichten. Maar opnieuw hield Israël zich niet aan de afspraken. Israël beloofde de import van bouw materiaal bestemd voor internationale projecten toe te staan en daarvoor de capaciteit van de grensposten uit te breiden. Ook de procedures voor hulpverleners en mensen die om humanitaire redenen Gaza moeten verlaten zouden versoepeld worden. Ten slotte zou er een lijst van verboden goederen gepubliceerd worden zodat er eindelijk transparantie zou zijn. Gebroken beloften

Recent verscheen echter het rapport "Dashed hopes" (Vervlogen hoop), samengesteld door 25 internationale mensenrechten- en hulporganisaties (waaronder Amnesty, Cordaid, ICCO, IKV Pax Christi, e.a.) waaruit

blijkt dat de blokkade nog steeds voortduurt. Bijna niets van de beloften is nagekomen.

De totale hoeveelheid goederen die Gaza binnen mag is zelfs afgenomen; export is nog steeds niet toegestaan; gewone mensen kunnen nog steeds Gaza niet uit of in. Alleen wat luxe consumentenartikelen konden soepeler worden ingevoerd en een paar zakenlieden mochten Gaza in en uit. Bijna 40% van de mensen is werkloos en 80% is afhankelijk van voedselhulp om te overleven. Nog steeds kunnen geen materialen die nodig zijn voor de opbouw van huizen en voor de reparatie van riolering en waterleiding het land binnen. Vluchtelingen, waarvan de huizen verwoest zijn leven nog altijd in tenten of kapotte huizen. Met de winter op komst is dat geen prettig vooruitzicht.

Betrokken Stadgers

De Stichting Groningen-Jabalya is door stadgers opgericht als organisatie die opereert uit solidariteit met de bevolking van Jabalya. Die solidariteit uit zich in het geven van informatie, politieke druk uitoefenen en het organiseren van activiteiten. Eerdere inzamelingen hebben € 32.000,- opgebracht. De opbrengst is door de Palestine Medical Relief Society (PMRS) gebruikt voor directe medische hulp, het provisorisch herstel van medische voorzieningen en het trainen van vrijwilligers. Door de blokkade is er weinig structureel hersteld en blijft humanitaire hulp dringend nodig. De particuliere en ongebonden PMRS heeft getoond een betrouwbare partner te zijn, waar de Stichting Groningen-Jabalya dan ook graag mee blijft samenwerken. Giften zijn welkom op rekeningnummer 66 87 678 t.n.v. Stichting Groningen-Jabalya.

Bert Giskes.

Aankondiging Startbijeenkomst: "Help Jabalya de winter door!"

Donderdagavond 23 december, aanvang 20 uur

In de ORKZ- bios, Emmastraat 15/S 101, 9722 EW Groningen (ingang via bar)

Op donderdagavond 23 december organiseert de stichting een film- en informatiebijeenkomst in het kader van de inzamelingsactie voor medische hulp aan de bevolking van Jabalya. Namens United Civilians for Peace komt Christine de Vos. Zij was meermalen in Gaza en vertelt over de actuele situatie. Verder worden een aantal documentaires (gedeeltelijk) vertoond. "To shoot an elephant" doet verslag van de Israëlische aanval tijdens Cast Lead (2008-2009). De tweede film is getiteld "Aisheen, overleven in Gaza" en is vlak na de aanval opgenomen en laat de enorme verwoestingen zien en de verdere gevolgen voor de bevolking van Gaza. De toegang is vrij, maar een vrijwillige bijdrage voor de inzamelingscampagne is welkom.

Wat doet de Palestine Medical Relief Society ?

De Stichting kent de PMRS van werkbezoeken. Het is een NGO, die in Jabalya een groot aantal medische voorzieningen m.b.t. eerstelijns gezondheidszorg, speciale programma's voor vrouwen en jeugd, mobiele klinieken voor noodsituaties en fysiotherapie en gehandicaptenzorg runt. Hun benadering is niet alleen puur medisch maar breder en behelst ook aandacht voor hygiëne, sport, kunst en muziek.

De PMRS zorgt voor:

- *Vier basisgezondheidszorgklinieken en een kliniek voor chronisch zieken in en om Jabalya. Na de oorlog is het gelukt om deze klinieken weer te doen functioneren.*
- *Een gezondheidszorgprogramma voor vrouwen en kinderen speciaal gericht op zwangere vrouwen en kinderen onder de vijf jaar in noodbampen*
- *Distributie van voedsel en non-foodproducten, waarbij vrijwilligers water, eerste hulppakketten, matrassen en tenten verdelen onder mensen waarvan de huizen zijn gebombardeerd.*
- *Reïntegratieprogramma's in de gemeenschap, waarbij mensen die door het geweld invalide zijn geworden op individuele basis begeleid worden om zo veel mogelijk zelfstandig en/of met hulp van de familie weer deel te nemen aan het dagelijks leven.*
- *Het verschaffen van eerste hulp waarbij 720 vrijwilligers een training ontvangen.*
- *Mobiele klinieken; omdat het aantal klinieken beperkt is en ze voor mensen in de kampen en op het platteland moeilijk toegankelijk zijn, werkt de PMRS met 2 mobiele klinieken die verspreid over de maand 39 verschillende locaties bezoeken.*

Donderdag 13 januari
ForumImages
Hereplein 73 Groningen
20.00 uur

Entree € 8,80

Aandacht voor conflict Israel / Palestina bij Groninger Forum

In het gebied dat de één Israël noemt, de ander Palestina en een derde Het Heilige Land, is het al meer dan zestig jaar onrustig. Er zijn tijden geweest waarin de wereld dacht dat een oplossing van het conflict tussen Israëli en Palestijnen dichtbij leek, dan was de vrede weer ver weg. Het Groninger Forum heeft ondanks de uitzichtloosheid en de lange geschiedenis van oorlog en verzet, opstand, terrorisme en bezetting zijn belangstelling voor het Beloofde Land nooit verloren. Dat geldt voor veel meer Nederlanders, getuige de geïnteresseerde respons op boeken als Het zijn net mensen van Joris Luyendijk of Een schreeuw om recht van Dries van Agt. Samen met Een Ander Joods Geluid en de Stichting Groningen Jabalya wil het Groninger Forum regelmatig berichten hoe de situatie ter plekke werkelijk is. Om dat wat kranten en actualiteitenrubrieken melden en tonen, aan te vullen. Het gaat om bijeenkomsten waarop een documentaire, een speelfilm, een debat of een lezing op het programma staat. Samen vormen de bijeenkomsten een verhelderend dossier: dossier Het Beloofde Land.

Op donderdagavond 13 januari 2011 is de eerste aflevering van deze reeks. Er wordt afgetrapt met de vertoning van de nieuwe documentaire van George Sluizer. De verwachting is dat in de loop van het jaar ook sprekers als Sarah Roy en Omar Barghouti te gast zullen zijn.

Homeland – documentaire van George Sluizer (Nederland, 2010 73 minuten Arabisch, Engels gesproken)

Al sinds 1973 houdt George Sluizer (Sporloos, Twee vrouwen, Het stenen vlot) zich bezig met het Midden-Oostenconflict. Daaruit zijn drie films ontstaan: Land der vaders (1974), A reason to go (1978) en Adios Beirut (1983). In deze films volgt Sluizer twee Palestijnse families, die in 1948 - het jaar dat de Israëlische staat werd uitgeroepen - zijn gevlucht naar Libanon: een christelijke familie in de stad en een moslimfamilie in een vluchtelingenkamp. Al die jaren hield hij contact met de twee families.

Een bijna-doodervaring in 2008 zette hem ertoe aan nog één keer zijn focus te richten op de lotgevallen van de twee families. Dat resulteerde in Homeland, het laatste deel van een vierluik over 40 jaar Palestijnse geschiedenis.

In Homeland keert Sluizer terug naar de twee families, om te zien hoe het hen al die jaren is vergaan. Het is een warm weerzien, waarin hij het verhaal van de families koppelt aan zijn eigen geschiedenis. Het maakt de film tot een zeer persoonlijke en emotionele overpeinzing over het tragische lot van het Palestijnse volk. In oktober won de film de prijs voor de beste documentaire op het filmfestival van Abu Dhabi.

HOMELAND

Ja , ik wil op de hoogte blijven van het Jabalya-project

Naam: .....

Adres: .....

Woonplaats: .....

Telefoon: .....

Email: .....

**Opsturen aan St. Groningen-Jabalya, Coehoornsingel 87
9711 BR Groningen**

Colofon

Redactie Bert Giskes, Pieter van Niekerken en Jan Jongbloed.

Met **medewerking** van Benji de Levie

Ontwerp en lay-out: Harm van der Veen

De stichting is telefonisch te bereiken:

Bert Giskes Tel 050 - 5421370

Postadres:
Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen

Email: **info@groningen-Jabalya.com**

Internet: **WWW.GRONINGEN-JABALYA.COM**